

Bory Zsolt

(Nagykálló, 1921. szeptember 15—Nyíregyháza, 1984. május 2.)

Nagykállóban született, de már gyermekkorát is Nyíregyházán töltötte. Rendkívül korán, szinte csodagyerekként kezdett verselni. Első költeményei a Kossuth Diák című diáklapban és a Szabolcsi Szemlében jelentek meg. Még diák volt, amikor 1939-ben első verseskötete, a Szekerek a ködben napvilágot látott.

Érettségi után egy évig Sárospatakon teológus volt, végül azonban tanítói, majd tanári oklevelet szerzett. Hosszú ideig tevékenykedett magyar szakos nevelőként Oroson, majd igazgatóként Nyírpazonyban. Ezután két évtizeden át a Móricz Zsigmond Megyei Könyvtárban dolgozott, s mint könyvtáros rendkívül sokat tett nemcsak az irodalom népszerűsítése, megszerettetése érdekében, hanem Nyíregyháza és a megye irodalmi életének szervezése terén is.

Kevés szavú költő volt, mégpedig egyéniségéből adódóan az, de négy évtizeden át folyamatosan jelen volt a szűkebb haza irodalmi kultúrájában. Leggyakrabban a megyei napilapban publikált, de a Vándortűzben, az Alföldben, a Szabolcs-Szatmári Szemlében, az Ifjúsági Magazinban és az Ország-Világban is jelentek meg versei. Második kötetét 1975-ben Mélyhegedű címmel adták ki.

Költeményeinek gyakran visszatérő témája a szülőföldszeretet, amelyet mindig frázisok nélkül, nagyon bensőségesen tudott kifejezni. Jól példázza ezt Itt élünk mi című versének három strófája:

S itt élek én.

Elvágom innen váltig,

de ha lehet,

itt maradok halálig.

Idehúz egy vén

tölgyfája Nagyarnak,

és sírja két

tépelődő magyarnak,

ebben a tájban

nevelgetek lombot,

s ha le nem törnek,

virágot is bontok.

Lásd még: Nagykálló, Oros, Nyírpazony

Irodalom:

Kiss Tamás: A csönd szorításában. Bory Zsolt: Mélyhegedű c. válogatott verseiről. Szabolcs-Szatmári Szemle. 1976. 1.sz.

Katona Béla: Egy költő halálára. Szabolcs-Szatmári Szemle. 1984.3. sz.

Csorba Sándor: Bory Zsolt (1921-1984). Szellemi elődeink. Nyíregyháza, 1991.

/Katona Béla: Szabolcs-Szatmár-Bereg irodalmi topográfiája, I. Nyíregyháza: Jósa Múz. 1996./